

(המשך מעמוד 27)

יש גברים בלתי-אישיים.

מה זאת אומרת, גברים בלתי-אישיים? בלתי-אישיים, משמע "כל גבר". לא גבר מסוים, עם דמות אומללת. הן סתם מרחפות במקור מות אחרים.

לרחף זה גם סוג של סבל.

האם האנשים האלה סובלים, לדעתך, בתמונות שלך?

לא, אני לא רואה אותם סובלים. זה מומנט מן החיים שלהם. זה לא הכל. אבל זה המומנט שנמצא בצילור.

אולי הם נמצאים בטריפ?

כולנו בטריפ. לאיזה טריפ אתה מתכוון? אני לא אהבתי את הסלאנג הזה.

אולי הם נמצאים — בשעה שאת מציירת אותם — בחשפעת אל-אסדי, למשל? אולי הם עדי שיום משהו, אבל עומדים מעל לזה, ובעצם לא נמצאים בתוך הגופות שלהם המודרניות על הכר. זוהי כדיוק ההרגשה שאפשר להיתפס לה כשרואים את התמונות.

למה לקרוא לזה אל-אסדי? האל-אסדי לא מכניס לבן-אדם דברים שאין בו. אותם דברים שאנשים חשים באל-אסדי יכולים לחוש אנשים שלא באל-אסדי. זה הכל עניין של מצב התודעה.

כן, אבל באי-אסדי האדם איכשהו מנותק מעצמו, או שהוא נמצא מעל לעצמו ומסתכל בעצמו מבחוץ. וזה מה שיש בכמה מן התמונות שלך, בייחוד בתמונות הארוטיות.

אני מקבלת שיש הרגשה של ניתוק.

איך הגעת לזה?

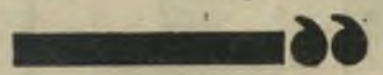
אין לי סימני-דרך. אני לא יכולה לענות על זה.

„אנחנו רואים

מתוך עצמנו”

יש כמה תמונות ארוטיות שבהן הנשים נראות כאילו נקחו מחלום אירוטי גברי. הן לבושות כמו בתמונות פורנוגרפיות עתיקות — חזיות, ביריות וגרביים. איך זה בא לך?

אל תשכח שאת הבריות החזיות לובשות הנשים כדי למשוך את הגבר. זה אמצעי

אין פעם לצייר זוג במצב של אישגל, כשהם מאושרים

שהאשה משתמשת בו על מנת לגרות את הגבר. זה מצידה.

אבל אתי הרי לא ציירת את התמונות כדי לגרות גבר. למה את ציירת כך?

זה אסתטי. זה מתאים. זה נראה לי מתאים להליבש את האשה בתמונה כסה.

יש תמונה של אשה גדודה — גם היא בלונדית ובעלת רגלי ליים ארוכות — ההולכת על ארבע, וגבר קטן רוכב עליה. מה זה מכבא אצך? שיחרור האשה?

זה היה מאד באופנה לענות על זה בחיוב, אבל במציאות זה מישחק-ילדים. כך היינו משחקים בתור ילדים.

אבל זה לא ילדים. האשה מבוגרת והגבר מבוגר. מה זה ארבע מר?

כראות עיני המסתכל. מה שרוצים לראות בזה.

ob.

הטמפון הקטן שכבש את העולם

(1,400,000 טמפוני o.b. נמכרו בשנה שעברה ב-106 ארצות)

חיי הנומיה עם או-ב

טמפון o.b. הטמפון הקטן, הנוח והבטוח ביותר בעולם נותן לך הרגשה משותרת וחופשית. תוכלי ללבוש מכנסיים קצרים והדוקים או ביקיני. תוכלי לרקוד, לטייל, לטבול באמבט ולרחוץ בים בבטחון מלא.

אחר o.b. כושר סביבה הטוב בעולם מבטיח אטימה הוחלטת לטמפון o.b. העשוי צמר גפן כבוש כושר ספיגה שאין לאף טמפון. לעומת טמפונים אחרים המתארכים עם הספיגה, טמפון o.b. מתרחב עם הספיגה ולכן, ככל שהוא סופג יותר כך הוא סוגר טוב יותר את פתח הנרתיק ומונע כל תווה או דליפה. (טבלי טמפון בכוס מים ותיווכחי בכשר הספיגה המצויין שלו).

טמפון o.b. חוסך יום במחזור ומונע ריח רע החודשי כיוון שבאופן טבעי, עושה הדם את דרכו החוצה במשך 24 שעות. האטימה המחלטת של הטמפון o.b. מונעת היווצרות ריח רע הנגרם כתוצאה מנגע הדם עם האוויר.

טמפון o.b. נוח ביותר לשהוש טמפון o.b. קטן משפתו ולכן קל ונוח לשאתו בארנק. טמפון o.b. נכנס לתוך גופך בקלות תוך שניות בעזרת אצבע — הנשארת נקייה ללא כל אביזרי עזר שיש צורך להפטר מהם לאחר השמוש.

טמפון o.b. מתאים לחבנה האנומיה הפנימי שטמפון o.b. תוכנן ופותח ע"י צוות גינאקולוגים מומחים, כך שיכנס עמוק לתוך הנרתיק לאיזור בו אין עצבים רגישים הגורמים לכאב, או אי נוחות.

חיי-הגתולות ולנערות צעירות o.b. החידוש הבלעדי האחרון של o.b. הוא טמפון מיני המיועד לבתולות ולנערות צעירות. עם o.b. מיני אין כל חשש לפגיעה בקרום הבתולים, כיוון שהוא כה קטן ונכנס בדיוק לפתח בקרום דרכו עובר הדם. (במקרה של כאב קל בשמוש הראשון, יש לדחות השמוש ב-3-4 חודשים).

o.b. 3-3 דרגות טמינה גורמל — למרבית הנשים, מיני — לנערות, לבתולות ולנשים עם דימום מועט — בעיקר בימים האחרונים של המחזור אצל נשים משתמשות בגלולה למניעת הריון. אקטרה — לנשים עם דימום רב בעיקר ביומיים הראשונים של המחזור.

יש תמונה של גבר ואשה הישבים זה בצד זה, ומחזיקים של שניהם יוצאים צינורות מלאים דם. ויש תמונה של אשה שחצורה שלה נפתח, כמו עטיפה של חבילי לה, ומתגלים קרביה. מה זה ארבע מר לך?

זה צריך להגיד לצופים. לא לי. אני את הרומן עם התמונה כבר גמרתי. אני לא שואל על הצילורים.

חיי הנישואין - זה פורים תמיד!

אני שואל עדיין. מה זה פורק אצך לך? לאיזה רבדים של תת-הכרה זה מגיע?

לכל אדם יש שפה של סמלים משלו. מה שמסמל בשבילי אדום, מסמל דבר אחר לגמרי בשביל השני. מה שהתמונות אומרות לי, זה יכול להגיד משהו אחר לגמרי למישהו אחר. בצילור, כמו בכל דבר אחר, אנחנו רואים מתוך עצמנו.

פעם הרגשתי נורא טוב, והתיאור שנתתי להרגשה נראה לאדם אחר כדבר מבעית.

בתערוכה בולטות שתי תמונות שהן שונות לחלוטין מכל הדי אחרות. אלה הם שני הפורטרטים טים. אין לי ספק שאחד מהם הוא חנוך לווי, שנישאת לו לפני כן שנה. בתמונה זו, שמתי במיוחד לב לעיניים.

יש לו עיניים משגעות.

התמונה השנייה נראית לי כפורטרט של עידו מויסונוב, שי היה בערך הקודם, ושנפץ במלחמת יום-כיפורים. בעיני, זוהי חיי תמונה החזקה ביותר בתערוכה כולה. יש לאיש מין עיניים-אדם, הרודפות אחריו, וגם מין הכעה של תמיחה אינסופית, פלואה נרי עשת. מתי ציירת תמונה זו?

אחרי המלחמה.

החלטת לצייר אותו?

לא. ציירתי איש, ויצא הוא.

מעניין שיש בתערוכה תמונה אחרת, לא פורטרט של מישהו מסוים, תמונה של אשה שלשני צדדיה יונים ורדות. היה נדמה לי שיש מין דימוז מוזר בין תמונה זו ובין הפורטרט של עידו. מתי זה צויר?

לפני המלחמה. אדם שאתה חי במחיי צתו, אתה מושפע ממנו. מהנזכחות שלו. כך שאם הרמות של עידו חדרה לתוך תמונה זו, זה לא היה באופן מודע.

יש לך עוד פורטרטים של אנשי שים חיים, שאת מכירה?

לא. אלה הם היחידים.

למה? אין לך חשק לצייר פורטרטים?

לא. מישהו שאני מרגישה אותו, אני יכולה לצייר אותו. אחרת לא. מתי התחלת לצייר?

ב-1971.

בזמן שחיית עם עידו. איך זה בא לך, בגיל 21?

קנו לי צבעים.

כן, אבל איך בא לך שאת רוצה לצייר?

תמיד בא לי. ציירתי גם בתור ילדה. הפסקתי, והמשכתי בגיל 21.

יש כאן הרבה דברים שלא נאמרו על ידך. למה?

למה שזה בשביל העיתון.

נאוהה כורש ביקשה שלא לפרסם בכתבה זו את תצלומי שני הפורטרטים.